№ 28. Warszawa, dnia 20 września 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 85 groszy, poleconą 1 zł. 13 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.20. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

596.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 22 lipca 1925 r.

o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej.

Art. 1. Minister Skarbu wyznaczy corocznie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych na czas od 1 października do 30 września następnego roku:

a) zasadniczy kontygent cukru, jaki ma być wypuszczony z cukrowni, przerabiających buraki, względnie melasę, na obszarze Rzeczypospolitej w danej kampanji na rynek wewnętrzny na zaspokojenie potrzeb ludności, tudzież

b) kontygent zapasowy w wysokości co najmniej 5% kontygentu (wymienionego pod a), t. j. tę ilość cukru jaka ma być ponadto zatrzymana w cukrowniach na wypadek wzrostu spożycia na rynku wewnętrznym.

Kontygent zasadniczy może być w ciągu roku kampanijnego w miarę potrzeby stosownie podwyższony z kontygentu zapasowego.

Wysokość kontygentu zapasowego podlega rewizji w marcu i lipcu każdego roku.

Wyznaczenie kontygentu powinno nastąpić najpóźniej do dnia 15 sierpnia tego roku, w którym kampanja się rozpoczyna, prowizorycznie. a do dnia 15 stycznia następnego roku ostatecznie.

Art. 2. Zasadniczy kontygent cukru na daną kampanję oznacza się w ten sposób, że do cukru, wydanego na użytek wewnętrzny w ciągu poprzedniego okresu za opłatą podatku spożywczego, dolicza się tę ilość cukru, od której w ciągu tegoż okresu wpłacono cło przywozowe.

W kampanji r. 1925/1926 wysokość kontygentu zapasowego, który musi być wypuszczony na spożycie na rynku wewnętrznym, wynosić ma najmniej 15% kontygentu zasadniczego.

Art. 3. Wyznaczony kontygent zasadniczy (art. 1) i zapasowy dzieli się między wszystkie w danej kampanji czynne cukrownie na obszarze Rzeczypospolitej proporcjonalnie do ich rzeczywistej produkcji cukru w danej kampanji.

Kontygent zapasowy przechowuje się w magazynach fabrycznych i może on być wypuszczony tylko za zewoleniem Ministra Skarbu.

Art. 4. Przy obliczeniu udziału przyjmuje się za podstawę stosunek 100 kg. cukru surowego I-go rzutu równe 88 kg., tudzież 100 kg. cukru surowego II-go rzutu równe 70 kg. cukru białego. Ostateczne obliczenie kontygentu nastąpi na zasadzie urzędowej analizy.

Art. 5. Nowozałożone fabryki cukru, t. j. powstałe po wejściu w życie niniejszej ustawy,

otrzymują swój kontygent zbytu cukru na rynku wewnętrznym, o ile zgłoszą się o przyznanie udziału w kontygencie do właściwej władzy skarbowej I instancji przed 1 czerwca tego roku, w którym zamierzają rozpocząć wyrób cukru.

Art. 6. Osoby które w dniu 30 września posiadają poza cukrowniami zapas ponad 100 q, obowiązane są zgłosić ten zapas najbliższej władzy skarbowej I instancji do 15 października w sposób, podany w rozporządzeniu wykonawczem.

Jeżeli zgłoszony w ten sposób zapas przewyższa 5% wyznaczonego zasadniczego kontygentu, natenczas nadwyżkę ponad 5% należy odjąć od tegoż kontygentu przy ustalaniu jego ostatecznej wysokości.

Art. 7. Cukrowniom wolno swe udziały w kontyngencie za zgodą Ministra Skarbu (art. 1 a i b) odstępować w całości lub w części innym cukrowniom, mającym również udział w kontyngencie, w sposób, przewidziany w rozporządzeniu wykonawczem.

Art. 8. Kontyngent zasadniczy, nie wywieziony z cukrowni w czasie od 1/X do 30/IX następnego roku na rynek wewnętrzny, dolicza się do kontyngentu zasadniczego następnego okresu.

Kontyngent zapasowy, pozostały z końcem kampanii, dolicza się do produkcji następnej kampanji.

Art. 9. Ceny cukru, wypuszczonego przez cukrownie na rynek wewnętrzny, reguluje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 10. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Rolnictwa uprawniony jest do obniżenia lub podwyższenia cła przywozowego od cukru do 50% na pewien ściśle oznaczony czas, conajwyżej na przeciąg jednej kampanji.

Art. 11. Na okres przejściowy, t. j. na przeciąg czterech po sobie następujących kampanji podział wspomnianego w art. 1 a) kontyngentu dokonywa się w ten sposób, że cukrowniom, produkującym mniej niż 40,000 q cukru, przyznaje się kosztem kontyngentu, przypadającego dla cukrowni o produkcji ponad 50.000 q cukru, nadkontyngent w następującej wysokości:

a) w kampanjach 1925/1926, 1926/1927, 1927/1928:
1) dla cukrowni o produkcji poniżej 30.000 q 12%,
2) dla cukrowni o produkcji od 30.000 do 33.000 q 10%,
3) dla cukrowni o produkcji od 33.000 q do 36.000 q 8%.
4) dla cukrowni o produkcji od 36.000 q do 38.000 q 6%,
5) dla cukrowni o produkcji od 38.000 q do 40.000 q 4%,

b) w kampanji 1928/1929:
1) dla cukrowni o produkcji poniżej 35.000 q 6%,
2) dla cukrowni o produkcji od 35.000 q do 40.000 q 4%, produkcji cukru w danej cukrowni.

Cukrownie, których produkcja po pierwszych 3 kampanjach okresu przejściowego nie przekroczy 25.000 q cukru białego, będą w następnych kampanjach, t. j. 1928/1929 wyłączone od przydziału nadkontyngentu i otrzymują tylko swój normalny kontyngent (art. 3).

Cukrownie o produkcji od 40.000 q do 50.000 q cukru otrzymują swój pełny kontyngent, przypadający w myśl art. 1 ustawy, bez żadnych potrąceń i dodatków.

Cukrownie, które w kampanji 1924/1925, lub też w jednej z następnych kampanji okresu przejściowego wyprodukowały, względnie wyprodukują 41.000 q, względnie więcej cukru, zostaną na przeciąg okresu przejściowego, względnie następnych kampanji tegoż okresu, wyłączone od przydziału nadkontyngentu.

Nowowybudować się mające cukrownie nie korzystają z ulg i nie ponoszą ciężarów, wynikających z przydziału nadkontyngentu, wymienionego pod a) i b).

W okresie lat 4 cukrownie, których odległość kolejowa od portów wywozowych w Gdańsku i Gdyni wynosi ponad 500 km., otrzymują procentowy dodatek do swego kontyngentu zasadniczego wedle następującej tabeli:

przy odległości 500—650 km. dodatek 2%,
przy odległości 650—750 km. dodatek 3%,
przy odległości 750—850 km. dodatek 5%.
przy odległości ponad 850 km. dodatek 5%.

Art. 12. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych uprawniony jest na przeciąg lat 4 od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do powiększenia kontyngentu wewnętrznego cukru, przypadającego dla czterech cukrowni, położonych w województwie wołyńskiem, lecz nie więcej aniżeli o 60 wagonów dla wszystkich czterech cukrowni łącznie.

Wszelki cukier, wypuszczony na obszar Rzeczypospolitej z cukrowni, leżących w obrębie granic celnych Rzeczypospolitej, ponad ilość, określoną kontyngentem, bez względu czy w stanie naturalnym, czy też w przetworach cukrowych, podlega podatkowi spożywczemu w kwocie 75 zł. od 100 kg.

Cukier ten natomiast może być wywieziony zagranicę Rzeczypospolitej bez żadnych ograniczeń i opłat.

Art. 13. Przekroczenia niniejszej ustawy, jako też przekroczenia wydanych na podstawie tejże ustawy przepisów będą karane grzywną do 50.000 zł.

Art. 14. Orzekanie kar, w niniejszej ustawie przewidzianych, należy do władz skarbowych II instancji.

Skazany może w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia karnego albo odwołać się do władzy skarbowej III instancji, która orzeka ostatecznie, albo też zażądać przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu.

Od wyroku sądu okręgowego przysługuje tylko skarga do Sądu Najwyższego stosownie do przepisów obowiązujących w tej mierze w siedzibie tegoż sądu okręgowego.

Art. 15. Kontyngent cukru na kampanję 1925/1926 będzie wyznaczony w ciągu 14 dni po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Mi-

nistrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *St. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 5 września 1925 r. Nr. 90, poz. 636).

597.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych oraz Kolei w sprawie uzupełnienia przepisów rozporządzenia z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) o zgłoszeniu i rejestracji obligacyj ulegających przerachowaniu na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa austrjackiego i węgierskiego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań związków samorządowych oraz obligacyj, opartych na takich zobowiązaniach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1026).

Na zasadzie § 43 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 roku o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213) oraz §§ 5, 6, 7, 10 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa austrjackiego i węgierskego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028) oraz §§ 2, 7 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań związków samorządowych oraz obligacyj opartych na takich zobowiązaniach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1026) zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin prekluzyjny dla przedstawienia do zgłoszenia i rejestracji 4% obligacyj kolei Karola Ludwika z r. 1890 i r. 1902 oraz 5% obligacyj kolei Albrechta z r. 1872 i r. 1877 i 4% obligacyj kolei Albrechta z r. 1890 i r. 1893 oraz obligacyj zaciągniętych przez b. kraj Galicję w r. 1893, 1904, 1905, 1907, 1908 i 1913 oraz obligacyj 4½% galicyjskiej pożyczki krajowej, ustalonej w § 2 ust. 1 i § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) na dzień 1 września 1925 r. przedłuża się do dnia 1 października 1925 r.

§ 2. Ustęp 1 § 5 rozporządzenia z 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) otrzymuje brzmienie następujące:

„Posiadacze obligacyj pożyczek zaciągniętych przez b. kraj Galicję w r. 1893, 1904, 1905, 1907, 1908 i 1913 oraz obligacyj 4½% galicyjskiej pożyczki krajowej z r. 1914, chcący korzystać z przerachowania i kowersji tychże o ile ich obligacje znajdują się w granicach Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, winni złożyć takowe w terminie najdalej do dnia 1 października 1925 r. w izbie skarbowej we Lwowie".

§ 3. Ustęp 1 § 10 rozporządzenia z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) otrzymuje brzmienie następujące:

„Posiadacze obligacyj emitowanych przez miasta: Warszawę, Łódź, Lwów, Kraków, Wilno, Poznań, Gniezno, Toruń, Bydgoszcz, Grudziądz, Katowice, Inowrocław, Krotoszyn, Płock, Włocławek, przez wydziały powiatowe w Kościanie, Ostrowie, Szubinie, Wrześni oraz przez Krajowy Związek Komunalny Prowincji Poznańskiej, chcący korzystać z przerachowania i konwersji tychże, o ile ich obligacje znajdują się w granicach Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, winni zgłosić takowe z podaniem daty emisji, serji, numeru i sumy nominalnej w terminie najdalej do dnia 1 października 1925 r. w zarządzie odnośnego terytorjalnego związku samorządowego".

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Al. Skrzyński.*
Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

(Dz. U. R. P. z d. 7 września 1925 r. Nr. 91 p. 641).

598.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Sprawiedliwości i Skarbu

z dnia 2 września 1925 r.

o przerachowaniu wierzytelności i długów wspólnych kas sierocych w okręgach sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego.

Na zasadzie ustępu 8 § 17 oraz § 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14

maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R .P. Nr. 42, poz. 441) postanawia się co nastepuje:

§ 1. Celem inwentaryzacji majątku wspólnej kasy sierocej urząd skarbowy sporządzi według załączonych wzorów następujące wykazy:

a) wykaz wierzytelności hipotecznych kasy sierocej z wymienieniem dłużnika, pierwotnej sumy wierzytelności, daty wpłacenia pożyczki, pozostałej do spłacenia reszty wierzytelności według stanu z dnia, do którego została spłacona ostatnia rata amortyzacyjna, sumę odsetek zaległych a nieprzedawnionych do dnia 30 czerwca 1924 r. oraz sumę odsetek bieżących od dnia 1 lipca 1924 r. do dnia 31 grudnia 1924 r. w walucie, w której pożyczkę udzielono (Form. 1);

b) wykaz wierzytelności z tytułu pożyczek udzielonych innym kasom sierocym z podaniem dnia wypłacenia pożyczki oraz kwoty według stanu z dnia 31 grudnia 1924 r. w walucie udzielenia pożyczki (Form. 2a):

c) wykaz papierów wartościowych i książeczek wkładkowych kas oszczędności, zawierający ich oznaczenie, datę emisji, nominalną wartość w walucie, na którą opiewają;

d) wykaz stanu gotówki z dnia 31 grudnia 1924 r.;

e wykaz pożyczek zaciągniętych w innych kasach sierocych z podaniem dnia zaciągnięcia pożyczki oraz kwoty według stanu z dnia 31 grudnia 1924 r. w walucie zaciągnięcia pożyczki (Form. 2b);

f) wykaz otwartyyh kont pupilów i kurandów, pozostających pod opieką lub kuratelą, jak również zwolnionych z pod opieki lub co do których kuratelę uchylono, jednakże odprawy nie uskuteczniono (Form. 3);

g) wyciągi z poszczególnych otwartych kont z podaniem sald z każdego roku, począwszy od salda z dnia 31 grudnia 1913 r. aż do salda z dnia 31 grudnia 1924 r. (Form. 4).

2. Urząd skarbowy sporządzi osobno wykaz kont reaktywowanych i sum ich pokrycia (Form. 5) i wyciągi z poszczególnych kont reaktywowanych (Form. 4). Wykaz kont reaktywowanych będzie obejmował te konta umorzone po dniu 31 grudnia 1918 r., których sumy z powodu odmowy przyjęcia odprawy przeniesione zostały do depozytu sądowego, lub, które po powyższym dniu umorzone zostały wskutek przyjęcia odprawy, jednakowoż z zastrzeżeniem możności dochodzenia nadwyżki, jak również wykaz sum złożonych do depozytu sądowego na umorzenie tych kont według stanu ich w dniu 31 grudnia 1924 r. oraz sum wypłaconych tytułem odprawy z podaniem dnia wypłaty.

3. Odnośnie do wkładek tych pupilów i kurandów, co do których od dnia ustania opieki upłynęło lat 30, urząd skarbowy spowoduje wydanie przez sąd zarządzenia względem ich umorzenia po myśli rozporządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 12 stycznia 1909 r. (austr. Dz. rozp. Min. Spraw. Nr. 2). Konta tych pupilów i kurandów nie będą wciągnięte do wykazu kont otwartych.

Wierzytelności hipoteczne.

§ 2. 1. Wierzytelności hipoteczne wspólnych kas sierocych przy przerachowaniu podpadają pod przepisy § 5 lub 6 i § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu zależnie od tego, czy główny dochód z nieruchomości, będących przedmiotem zabezpieczenia hipotecznego, pochodzi z komornego, czy też z innego sposobu użytkowania. Przerachowanie wierzytelności wspólnych kas sierocych jako instytucji kredytu długoterminowego następuje z urzędu bez udawania się na drogę sądową (§ 49 zdanie drugie ust. 1 rozp.).

2. Gdyby z aktów udzielenia pożyczki lub z uwagi na zmiany zaszłe w charakterze miejscowości zachodziła wątpliwość, czy do nieruchomości danej należy zastosować miarę przerachowania z § 5 czy też § 6, względnie, gdyby w przypadku hipoteki łącznej, ze względu czy to na rodzaj, czy też na położenie poszczególnych nieruchomości, należało zastosować częściowo miarę przerachowania z §5 a częściowo z§ 6 lub też różne miary przerachowania z § 5 względnie § 6, natenczas należy dążyć do ustalenia stopy przerachowania w drodze ugody z dłużnikiem.

3. Ugodzona stopa przerachowania w wypadkach zbiegu zastosowania §§ 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu nie może być niższa od tej, jaka wyniknie ze stosunku wartości szacunkowej poszczególnych nieruchomości w czasie udzielenia pożyczki. W razie braku zgody należy wierzytelność przerachować według zasady określonej w poprzedzającem zdaniu, a o ileby wartości szacunkowej w chwili udzielenia pożyczki nie można było bez znacznych trudności ustalić, (np. wskutek zaginięcia aktów) należy, ze względu na przeważającą wartość jednej z nieruchomości, zastosować do całej wierzytelności odpowiadającą jej miarę przerachowania, jeżeli zaś wartości obu nieruchomości są do siebie zbliżone—miarę pośrednią.

4. Dla obliczenia wyniku przerachowania należy do kwoty wierzytelności z dnia, do którego spłacono ostatnią ratę amortyzacyjną, doliczyć zaległe a nieprzedawnione odsetki aż do dnia 30 czerwca 1924 r. (a więc w zasadzie nie dłuższe

niż trzechletnie) oraz odsetki bieżące od dnia 1 lipca 1924 r. do dnia 31 grudnia 1924 r. i sumę te przeliczyć na złote według stawki skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu z czasu udzielenia pożyczki. Procentowa część tej sumy według miary przerachowania z § 5 lub 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu stanowić będzie zwaloryzowaną kwotę wierzytelności wspólnej kasy sierocej.

5. Zwaloryzowana wierzytelność będzie oprocentowana według tej samej co poprzednia stopy, począwszy od dnia 1 stycznia 1925 r.

6. Przepis ustępu 1 i 3 § 7 rozporządzenia o przerachowaniu nie staje na przeszkodzie ustanowienia w drodze ugody wyższej stopy oprocentowania ponad poprzednią, jako też wyższej miary przerachowania ponad oznaczoną w §§ 5 i 6 rozporządzenia o przerachowaniu. Zawarte w zapisach dłużnych postanowienie co do 6-cio miesięcznego wypowiedzenia wierzytelności nie może być zmienione w drodze ugody.

Wierzytelności niehipoteczne.

§ 3. 1. Wierzytelności z pożyczek udzielonych innym kasom sierocym, tudzież pożyczki zaciągnięte w innych kasach sierocych będą przerachowane w wysokości 10% sumy obliczonej według stawki skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu z czasu udzielenia pożyczki. Obniżenie lub podwyższenie tej miary nie jest dopuszczalne.

2. Wierzytelności z pożyczek udzielonych wspólnym kasom sierocym, znajdującym się obecnie w Rumunji, tudzież takie długi, zaciągnięte w tamtejszych kasach sierocych, będą przerachowane po kursie giełdowym lei.

3. Inne wierzytelności i zobowiązania wspólnych kas sierocych będą przerachowane po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu wierzytelności prywatno-prawnych zależnie od tytułu ich powstania.

Papiery wartościowe i książeczki wkładkowe.

§ 4. 1. Listy zastawne, obligacje, papiery wartościowe państwowe i komunalne i t. p. efekta będą wciągnięte do inwentarza według ich wartości w dniu 31 grudnia 1924 r.

2. Wartość tę przyjmuje się:

a) co do papierów dopuszczonych do obrotów na giełdach krajowych według ich kursu giełdowego;

b) co do papierów krajowych niedopuszczonych do obrotów giełdowych, jednakże przeliczonych na złote, w 40% ich nominalnej wartości wyrażonej w złotych;

c) co do wszystkich innych papierów wartościowych według oszacowania. kas oszczędności i innych instytucyj kredytowych przyjęte będą do inwentarza według ich przerachowanego salda z dnia 31 grudnia 1924 r. podanego przez odnośną instytucję.

d) książeczki wkładkowe.

Wkładki.

§ 5. 1. Przy sporządzaniu wyciągu sald z poszczególnych kont w myśl ustępu 1 lit. g) § 1 niniejszego rozporządzenia należy podać salda poszczególnych kont, z lat, za które zamknięcie rachunków uskuteczniono, według tychże zamknięć. Salda zaś za lata, za które zamknięć nie uskuteczniono, winny obejmować jedynie sumę salda z roku poprzedniego, powiększoną o sumę wkładek złożonych w danym roku (względnie pomniejszoną o sumę zwrotów) bez doliczenia odsetek. Jeżeli prace około zamknięcia rachunków wspólnej kasy sierocej za pewien rok zostały tylko częściowo przeprowadzone, należy bądź te wyniki tej pracy za ten rok pominąć i jako saldo podać sumy bez uwzględnienia odsetek za ten rok, bądź dokończyć zamknięcia rachunków kasy sierocej za dany rok.

2. Przerachowanie wkładek odbywa się według zasad o przerachowaniu kont ruchomych w myśl ustępów 1 i 2 § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu. W wykazie kont i w wyciągu sald winna być uwidoczniona odrębnie suma wkładek z okresu przed dniem 1 stycznia 1923 r., przeliczona według pełnej stawki ze skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu, a odrębnie suma wkładek złożonych po dniu 31 grudnia 1922 r. przeliczonych według relacji 1 zł. = 1.800.000 mk. p.

Bilans otwarcia w złotych.

§ 6. Inwentaryzacja majątku wspólnej kasy sierocej będzie podstawą do sporządzenia bilansu otwarcia w złotych na dzień 1 stycznia 1925 r. dla każdej kasy sierocej.

Stan czynny.

§ 7. Do stanu czynnego bilansu będą wpisane:

a) wierzytelności hipoteczne;

b) wierzytelnośsi z pożyczek udzielonych innym kasom sierocym;

c) papiery wartościowe i książeczki wkładkowe kas oszczędności i innych instytucyj kredytowych;

d) gotówka znajdująca się we wspólnej kasie sierocej;

e) inne wierzytelności wspólnej kasy sierocej.

Stan bierny.

§ 8. 1. Do stanu biernego bilansu będą wpisane:

a) pożyczki zaciągnięte w innych kasach sierocych;

b) fundusz zabezpieczenia strat ustalony w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia;

c) wkładki złożone po dniu 31 grudnia 1922 r. przerachowane według relacji 1 zł. = 1.800.000 mkp.;

d) suma bilansowa na pokrycie wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r.;

e) inne zobowiązania wspólnej kasy sierocej.

2. Fundusze rezerwowe wspólnej kasy sierocej nie będą uważane za passywa.

Fundusz zabezpieczenia strat.

§ 9. Fundusz ten służy na zabezpieczenie strat na kursie papierów wartościowych, będących w posiadaniu wspólnych kas sierocych oraz innych ewentualnych strat. Wysokość tego funduszu dla każdej wspólnej kasy sierocej będzie wynosić 20% bilansowej wartości papierów wartościowych (z wyłączeniem książeczek wkładkowych), będących własnością kasy; nie może być jednak niższy, niż 5%, a wyższy niż 10% stanu czynnego bilansu po potrąceniu sumy bilansowego pokrycia na długi kasy w innych kasach sierocych i inne zobowiązania [§ 8 ust. 1 lit. a) i e)] i na wkładki złożone po dniu 31 grudnia 1922 r. [§ 8 lit. c)].

Pokrycie wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r. oraz miara ich przerachowania.

§ 10. 1. Nadwyżka stanu czynnego bilansu, jaka pozostanie po pokryciu długów w innych kasach sierocych i innych zobowiązań kasy, funduszu zabezpieczenia strat oraz wkładek złożonych po dniu 31 grudnia 1922 r. (§ 8 lit. a. b, c, e) stanowić będzie pokrycie dla wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r.

2. Stosunek sumy bilansowej na pokrycie wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r., do sumy tych wkładek przeliczonych według zasad ustępu 2 § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu, stanowić będzie miarę przerachowania poszczególnych wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r.

3. Jeżeli cyfra miary przerachowania zawiera ułamki setne lub jeszcze mniejsze, ułamki te należy pominąć.

Odprawy nieprzyjęte.

§ 11. 1. Odprawy nieprzyjęte jako też przyjęte z zastrzeżeniem możności dochodzenia nadwyżki będą uważane za zaliczki do rozrachunku, o ile zaofiarowana suma odprawy nie odpowiadała w czasie zaofiarowania warunkom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu.

2. W tych wspólnych kasach sierocych, w których w myśl ustępu poprzedniego zajdzie potrzeba reaktywowania kont umorzonych (ustęp 2 § 1 niniejszego rozporządzenia), należy przed sporządzeniem bilansu otwarcia w złotych zestawić bilans tymczasowy celem określenia, które z odpraw nieprzyjętych lub przyjętych z zastrzeżeniem mają być przerachowane.

3. Bilans tymczasowy będzie obejmował pozycje wymienione w § 7 i 8 niniejszego rozporządzenia a nadto w stanie czynnym:

a) sumę zwrotów z depozytu sądowego kwot złożonych tytułem odprawy po dniu 31 grudnia 1918 r. a przez uprawnionych nieprzyjętych, według stanu tych depozytów z dnia 31 grudnia 1924 r.;

b) sumę kwot przyjętych tytułem odprawy z zastrzeżeniem dochodzenia nadwyżki przeliczonych według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu z dnia doręczenia wezwania do podjęcia odprawy.

4. W stanie biernym bilansu tymczasowego suma pokrycia wkładek złożonych po dniu 31 grudnia 1922 r. winna obejmować także pochodzące z tego okresu wkładki z kont reaktywowanych.

5. Tymczasową miarę przerachowania należy obliczyć po myśli § 10 niniejszego rozporządzenia, uwzględniając w sumie wkładek złożonych przed dniem 1 stycznia 1923 r., także sumę wkładek z tego okresu z kont reaktywowanych, obliczoną w myśl zasad ustępu 2 § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu.

6. Jeżeli z ostatecznego przerachowania wkładki konta reaktywowanego, przy zastosowaniu tymczasowej miary przerachowania okaże się, że suma złożona do depozytu sądowego lub wypłacona tytułem odprawy, przeliczona według pełnej skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu z dnia wezwania do podjęcia odprawy, nie jest niższą od sumy przerachowanego konta reaktywowanego natenczas konta tego, jako też odpowiadającego mu

zwrotu z depozytu lub sumy udzielonej odprawy nie uwzględnia się w bilansie otwarcia w złotych. Jeżeli jednak okaże się, że wierzyciel otrzymał mniej, aniżeli mu się należało, wówczas w bilansie otwarcia w złotych należy uwzględnić jego konto oraz odpowiednie sumy tytułem zwrotów przerachowane w myśl ustępu 3 niniejszego paragrafu.

7. Przy ostatecznem obliczeniu sumy wierzytelności posiadacza konta reaktywowanego uwzględnić należy dokonaną wypłatę odprawy w wysokości przyjętej do stanu czynnego bilansu otwarcia w złotych.

Postępowanie i nadzór.

§ 12. 1. Przerachowanie wierzytelności i długów wspólnej kasy sierocej dokonają urząd skarbowy, naczelnik sądu powiatowego, oraz sąd apelacyjny.

2. Urząd skarbowy po sporządzeniu wykazu wierzytelności hipotecznych prześle go najdalej w ciągu 1 miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia naczelnikowi sądu powiatowego, poczem przystąpi do sporządzenia reszty wykazów wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia i prześle je naczelnikowi sądu powiatowego najdalej do dnia 31 października 1925 r.

3. Naczelnik sądu powiatowego przeprowadzi dochodzenia wskazane w ustępie 2 § 2 niniejszego rozporządzenia oraz oznaczy miarę przerachowania poszczególnych wierzytelności, a po nadesłaniu reszty wykazów przedłoży je prezesowi sądu apelacyjnego. Winien on współdziałać z urzędem skarbowym przy ustaleniu wykazu kont reaktywowanych (§ 1 ustępu 2 niniejszego rozporządzenia), tudzież wykazu wierzytelności i kont służących do zestawienia bilansu rozrachunkowego (§ 12 niniejszego rozporządzenia).

4. Prezes sądu apelacyjnego zarządzi przerachowanie wierzytelności hipotecznych i poszczególnych kont wkładek, oszacowanie papierów wartościowych, oraz ułożenie bilansu otwarcia w złotych i bilansu rozrachunkowego.

5. Sąd apelacyjny po zbadaniu bilansu ot- oraz wyda poświadczenie co do przerachowania orz wyda poświadczenie co do przerachowania wierzytelności hipotecznych po myśli § 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu.

6. Odpis bilansu otwarcia w złotych z oznaczeniem ustanowionej przez sąd apelacyjny miary przerachowania udzieli prezes sądu apelacyjnego Ministerstwu Sprawiedliwości.

§ 13. 1. Po nadejściu zatwierdzonego przez sąd apelacyjny bilansu otwarcia w złotych naczelnik sądu powiatowego zarządzi sporządzenie wyciągów z zatwierdzonego wykazu pożyczek hipotecznych celem dokonania przeprowadzenia wpisów hipotecznych oraz dołączenia ich do akt udzielenia pożyczek i skryptów dłużnych, bilans zaś z wykazami prześle urzędowi skarbowemu celem założenia nowego obrachunku wspólnej kasy sierocej mianowicie stanu czynnego i biernego na pierwsze półrocze 1925 r.

2. Urzędy skarbowe zaniechają zestawienia zaległych obrachunków wspólnych kas sierocych za lata ubiegłe po koniec 1924 r.

§ 14. 1. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Sprawa przerachowania wierzytelności i długów wspólnych kas sierocych Śląska Cieszyńskiego uregulowana będzie osobnem rozporządzeniem.

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Żychliński.*

Minister Skarbu:

W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dnia 10/IX 1925 r. Nr. 92, poz. 652).

Załączniki do rozp. Min Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 2 września 1925 r. (poz. 652).

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w *Radłowie*. **Form. 1.**

Wykaz wierzytelności hipotecznych zabezpieczonych na nieruchomościach położonych w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

Liczba porządkowa	Imię i nazwisko dłużnika i suma pierwotnej pożyczki	Oznaczenie nieruchomości (gmina i wykaz hip.)	Data wypłacenia pożyczki	Wysokość pozostałej do spłacenia reszty wierzytelności		Suma odsetek zaległych i bieżących		Suma podlegająca przerachowaniu		Suma wierzytelności przerachowanej według pełnej skali § 2		Miara przerachowania w %	Ostateczny wynik przerachowania wierzytelności przy zastosowaniu miary przerachow.		Uwagi
				kor.	h.	kor.	h.	kor.	h.	zł.	gr.		zł.	gr.	
1	2	3	4	5		6		7		8		9	10		11
1	*Wincenty Wrzos — 10.000 k.*	*Lwh. 251 gm. Maszkienice*	*1.II 1912 r.*	*5.200*	*—*	*602*	*—*	*5.802*	*—*	*6.107*	*36*	*42%*	*2.565*	*09*	

Uwaga. Kolumny 1 do 7 wypełni Urząd Skarbowy. Kolumny 8 do 10 wypełni naczelnik sądu.

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w *Radłowie*. **Form. 2-a.**

Wykaz wierzytelności z pożyczek udzielonych innym wspólnym kasom sierocym i z innych tytułów.

Liczba porządkowa	Oznaczenie dłużnika	Suma wierzytelności w/g stanu z dn. 31.XII 1924 r.		Tytuł powstania wierzytelności	Data powstania tytułu	Suma wierzytelności przerachow. w/g skali § 2 rozp.		Miara przerachowania w %	Wynik przerachowania przy zastosowaniu miary przerachowania		Uwagi
		kor.	h.			zł.	gr.		zł.	gr.	
1	2	3		4	5	6		7	8		9
1	*Wspólna Kasa Sądu Powiat. w Bochni*	*4.200*	*—*	*pożyczka*	*1.VIII 1916 r.*	*2.625*	*—*	*10%*	*262*	*50*	

Uwaga. Kolumny 1 do 5 wypełni Urząd Skarbowy. Kolumny 6 do 8 naczelnik sądu.

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w *Radłowie.* Form. 2 b.

Wykaz długów z tytułu pożyczek zaciągniętych w innych kasach sierocych i innych zobowiązań kasy.

Liczba porządkowa	Oznaczenie wierzyciela	Suma długu w/g stanu z dn. 31.XII 1924 r.		Tytuł powstania długu	Data powstania długu	Suma przerachowanego długu według skali § 2 rozp.		Miara przerachowania w %	Wynik przerachowania przy zastosowaniu miary przerachowania		Uwagi
		kor.	h.			zł.	gr.		zł.	gr.	
1	2	3		4	5	6		7	8		9
1.	*Wspólna kasa sieroca Sądu pow. w Wojniczu*	*2.000*	—	*pożyczka*	*1.II 1918*	*1.000*	—	*10%*	*100*	—	

Uwaga: Kolumny 1 do 5 wypełni Urząd Skarbowy — Kolumny 6 do 8 naczelnik sądu.

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w *Radłowie.* Form. 3.

Miara przerachowania *22.1%.*

Wykaz kont wiszących w dniu 31.XII 1924 r.

Liczba porządkowa	Imię, nazwisko, miejsce zamieszkania posiadacza konta i oznaczenie akt prowadzenia opieki	Data ustania opieki	Suma wkładek złożonych przed dniem 1.I 1923 r. przerachowana w/g pełnej skali § 2 rozp.		Wynik przerachowania sum z kolumny 4 przy zastosowaniu miary przerachowania		Suma wkładek złożonych po dniu 31.XII 1922 r. przerachowana w/g relacji 1 zł. = 1.800.000		Suma wierzytelności posiadacza konta		Uwagi
			zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	
1	2	3	4		5		6		7		8
1.	*Jan Zych, Maszkienice P. 56/10*	*1.VIII 1928*	*3428*	*96*	*757*	*80*	*86*	*55*	*844*	*35*	

Uwagi:
1. Kolumny 1 do 3 wypełni Urząd Skarbowy, kolumny 4 do 7 Oddział rachunkowy sądu apelacyjnego.
2. Jako poszczególne pozycje kolumny 4 wstawić należy sumy z kolumny 7 formularzy № 4 a jako poszczególne pozycje z kolumy 6 sumy z kolumny 8 formularzy № 4.
3. Pozycje kolumny 5 i 7 wypełnić należy po sporządzeniu bilansu otwarcia w złotych i ustanowieniu miary przerachowania wkładek. Pozycje kolumny 5 będą zawierały przerachowanie sum wkładek uwidocznionych w kolumnie 4 przy zastosowaniu ustanowionej przez sąd apelacyjny miary przerachowania.
4. Pozycje kolumny 7 mają stanowić sumę pozycji kolumny 5 i 6.

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w *Radłowie*. Form. 4.
Liczba porządkowa *1* wykazu kont *wiszących*.

Wyciąg sald z konta małoletniego *Jana Zycha*.

Okres	Rok	Suma salda		Podstawa przerachowania poszczególnego salda.		Zastosowana do przerachowania stawka z § 2 z dn. 31.X roku:	Wynik przerachowania poszczególnego salda według stawki z § 2		Suma przerachowanych sald z I okresu		Suma przerachowanego salda z II okresu	
		kor.	h.	kor.	h.		zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1	2	3		4		5	6		7		8	
I	1913	*1.500*										
	1914	*2.800*										
	1915	*3.600*										
	1916	*7.500*										
	1917	*1.200*		*1.200*		*1913*	*1.263*	*15*				
	1918	*11.000*										
	1919	*6.000*		*4.800*		*1918*	*1.846*	*15*				
		marek pol.	f.	marek pol.	f.							
	1920	*15.000*		*10.800*		*1920*	*180*	—				
	1921	*20.000*		*5.000*		*1921*	*11*	*11*				
	1922	*200.000*		*180.000*		*1922*	*28*	*57*	*3.428*	*96*		
II	1923	*120.000.000*										
	1924	*160.000.000*		*159.800.000*		*1924*					*86*	*55*

Uwagi:

1. Dla każdego konta, zamieszczonego w wykazie kont wiszących (form. 3) należy sporządzić osobny wyciąg sald według form. 4 powołujący się na liczbę porządkową kolumny 1 form. 3.
2. Kolumnę 3 wypełni Urząd Skarbowy, kolumny 4 do 8 — Oddział rachunkowy sądu apelacyjnego.
3. W kolumnie 3 należy umieścić salda zamknięć rachunków poszczególnego konta z każdego roku, od chwili złożenia wkładki do kasy sierocej nie wcześniej jednak niż z roku 1913. Salda należy w każdym roku podać w tej walucie, w jakiej zamknięcie rachunków kasy nastąpiło.
4. W kolumnie 4 wstawić należy sumy będące podstawą do przerachowania poszczególnych sald, a więc salda najmniejsze w okresie między 31.XII 1913 a 31.XI 1924 r., różnicę między tem saldem a następnem kolejno wyższem, różnicę między tem ostatniem, a następnem kolejno wyższem i t. d., a to przy odnośnych saldach ulegających przerachowaniu. W kolumnie 5 należy przy każdej obliczonej podstawie przerachowania, uwidocznić rok złożenia pierwszej wkładki, względnie pierwszego z kolei powiększenia wkładki. Kolumna 6 zawiera wyniki przerachowania najniższego salda względnie i różnic sald uwidocznionych w kolumnie 4 przy zastosowaniu stawki waloryzacyjnej z § 2 z dnia 31.X roku uwidocznionego w rubryce 5. Kolumna 7 zawiera sumę przerachowanych sald z okresu do 1.I 1923—kolumna 8 sumę przerachowanego salda z r. 1924 według stawki 1 zł. = 1.800.000 mk.

Wspólna kasa sieroca sądu powiatowego w Radłowie. Form. 5.
Tymczasowa miara przerachowania: 18,3%.

Wykaz kont reaktywowanych i sum ich pokrycia.

Liczba porządkowa	Imię i nazwisko właściciela konta, miejsce zamieszkania i oznaczenie akt. prowadz. op.	Data ustania opieki	Suma wkładek złożonych przed dn. 1.I 1923 r. przerachowana w/g pełnej skali § 2		Wynik przerachowania przy zastosowaniu tymczasowej miary przerachowania		Suma wkładek złożonych po dn. 31 XII 1922 r. przerach. w/g relacji 1.800.000		Suma wierzytelności posiadacza kont reaktywnych		Suma odprawy: złożona do depozytu sądowi		Suma odprawy: wypłacona posiadaczowi konta reaktywnego		Dzień doręczenia wezwania do podjęcia odprawy	Wynik przerachowania odprawy w/g skali § 2		Uwagi
			zł.	gr.	zł.	gr	zł.	gr.	zł.	gr	mk.	f.	mk.	f.		zł	gr.	
1	2	3	4		5		6		7		8		9		10	11		12
1	Wojciech Gołąb Radłów P. 32/03	3.IV 1923	1235	82	226	15	9	35	235	50	16.900.000	—			1.XI 1923	56	33	do uwzględnienia

Uwagi: 1. Kolumny 1 do 3 oraz 8 i 9 wypełni Urząd Skarbowy, kolumnę 10 naczelnik sądu — kolumny 4 do 7 i 11 Oddział rachunkowy sądu apelacyjnego.
2. Jako poszczególne pozycje kolumny 4 wstawić należy sumy z z kolumny 7 formularzy Nr. 4, a jako poszczególne pozycje kolumny 6 — sumy z kolumny 8 form. Nr. 4. Kolumny 5 i 7 wypełnić należy po zestawieniu tymczasowego bilansu i oznaczeniu tymczasowej miary przerachowania. Pozycje kolumny 5 będą zawierały przerachowanie sum wkładek z kolumny 4 przy zastosowaniu tymczasowej miary przerachowania. Pozycje kolumny 7 stanowią sumę pozycji kolumn 5 i 6.

Organizacja władz.

599.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1925 r.

w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatku przemysłowego na obszarze m. Łodzi.

Na zasadzie art. 4, 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się istniejące na obszarze m. Łodzi trzy urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, a na ich miejsce tworzy się sześć urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych według następującego podziału terytorjalnego:

1) Urząd I dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Konstantynowską, Nowomiejską i Zgierską;

2) Urząd II dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Konstantynowską, Piotrkowską i Andrzeja;

3) Urząd III dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Andrzeja, Piotrkowską i Rzgowską wraz z Górnym Rynkiem;

4) Urząd IV dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Zgierską, Nowomiejską i Pomorską;

5) Urząd V dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Pomorską, Piotrkowską, Przejazd i Konstytucyjną;

6) Urząd VI dla dzielnicy miasta położonej między ulicami: Konstytucyjną, Przejazd, Piotrkowską i Rzgowską.

§ 2. Dotyczasowe agendy zniesionych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 3. Istniejące dotychczas w liczbie 9 przy urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego dla m. Łodzi znosi się i równocześnie tworzy się 12 nowych komisyj szacunkowych do spraw podatku przemysłowego po 2 przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w składzie po 12 członków, 12 zastępców i 15 przedstawicieli płatników.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1926 r. i z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 września Nr. 92, poz. 646).

Monopol spirytusowy.

600.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 września 1925 r.

o ustaleniu opłaty skarbowej od spirytusu wyprodukowanego wewnątrz Państwa tudzież przywożonego z zagranicy.

Na mocy art. 99, 21, 22 i 30 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) w brzmieniu art. 9 i 10 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę skarbową łącznie z udziałem związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego od jednego hektolitra spirytusu 100% ustala się w wysokości:

a) od spirytusu wyrobionego w kraju 430 zł.

b) od spirytusu i przetworów spirytusowych, przywożonych z zagranicy oraz z obszarów na które ustawa o monopolu spirytusowym się nie rozciąga 670 zł.

§ 2. Rozporządznenie niniejsze w chodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 września 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 5 września 1925 r. Nr. 90, poz. 636).

Przepisy celne.

601.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 sierpnia 1925 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

W częściowem wykonaniu art. 7 lit. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycje, punkty i litery taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), w których wprowadza się zmiany, otrzymują brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze celnym.

§ 3. Dotychczas obowiązujące brzmienie zmienionych pozycyj, punktów i liter taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. ma zastosowanie w ciągu piętnastu dni od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o towary, które:

a) zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą, bezpośrednio do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, lub

b) zalegają na polskim obszarze celnym w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych, kolejowych, pocztowych oraz w składach nieurzędowych, pozostających pod zamknięciem celnem.

§ 4. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą te pozycje, punkty i litery taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), które otrzymały nowe brzmienie w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Załącznik do rozp. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Roln. i Dóbr Państw. z dnia 31 sierpnia 1925 roku, poz. 647.

Pozycja taryfy celnej:	NAZWA TOWARU:	Cło od 100 kg zł.
177	6. Papier wszelki, oprócz osobno wymienionego, biały lub zabarwiony w masie, bez ozdób i znaków wodnych, o wadze większej niż 28 gr. w 1 m. kw., również zaopatrzony w jednostajną linjaturę zeszytową niebieską lub szarą:	
	a) z zawartością masy drzewnej powyżej 30%, o wadze 1 m. kw.:	
	I. powyżej 28 gr. do 48 gr. włącznie	23.—
	II. powyżej 48 gr.	18.—
	b) bez zawartości masy drzewnej lub z zawartością masy drzewnej 30% i poniżej, o wadze 1 m. kw.:	
	I. powyżej 28 gr. do 48 gr. włącznie	40.—
	II. powyżej 48 gr. do 90 gr. włącznie	30.—
	III. powyżej 90 gr.	45.—

Pozycja taryfy celnej:	NAZWA TOWARU:	Cło od 100 kg zł.
	Uwaga 1. Wymienione w p. 6 papiery żeberkowane (znaki wodne żeberkowe) opłacają cło według odpowiednich pp. z dodatkiem 5%.	
	Uwaga 2. Papiery wymienione w p. 6 zaopatrzone w inną linjaturę, opłacają cło według odpowiednich punktów z dodatkiem 15%.	
	7. Bibuła do atramentu lub filtrowania:	
	a) z zawartością masy drzewnej powyżej 30%	
	I. niebarwiona	25.—
	II. barwiona	30.—
	b) bez masy drzewnej lub z zawartością masy drzewnej 30% i poniżej:	
	I. niebarwiona	45.—
	II. barwiona	58.—

Uwaga: Do towarów, wymienionych w pp. 6-a i 7 a, musi być dołączona analiza, stwierdzająca zawartość masy drzewnej powyżej 30%, poświadczona przez Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej.

Próby odprawionego towaru w/g powyższych punktów winny być przesłane do Ministerstwa Skarbu w celu sprawdzenia.

(Dz. Ust. R. P. z dnia 10 września 1925 r. Nr. 92, poz. 647).

Przepisy karne.

602.

OKÓLNIK L. 2804/WK/25

w sprawie kompetencji Izb Skarbowych w sprawach Karnych akcyzowo-monopolowych.

Do wszystkich Izb skarbowych w b. zaborze rosyjskim.

Ustanowioną w okólniku z dnia 5 kwietnia 1922 r. L. 166/WK. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 11, poz. 146) najwyższą granicę uszczuplonej lub na uszczuplenie narażonej opłaty akcyzowej i monopolowej, jakoteż najwyższą granicę grzywien porządkowych, do których to granic Izby skarbowe, jako władze II instancji, mają prawo wydawać ostateczne orzeczenia na skargi (zażalenia, odwołania, rekursy) osób, skazanych administracyjnie przez władzę skarbową I instancji, zmienia się następująco:

do 1) z kwoty 15.000 marek na kwotę 200 złotych,

do 3) z kwoty 30.000 marek na kwotę 400 złotych.

Izby skarbowe zaznaczać winny wyraźnie w swych orzeczeniach, czy skazanemu przysługuje lub nie przysługuje dalszy środek odwoławczy, przyczem w pierwszym wypadku należy nadto podać, w jakim terminie ma byś środek odwoławczy złożony, i gdzie ma być złożony (w Izbie skarbowej a nie w Ministerstwie Skarbu).

Pism, wniesionych wbrew wyraźnemu zaznaczeniu, że przeciw orzeczeniu dalszy środek odwoławczy nie przysługuje, nie należy przedkładać Ministerstwu, lecz odrzucać je, jako niedopuszczalne.

W wypadkach natomiast dopuszczalności środka odwoławczego, należy otrzymane od skazanego pismo przedłożyć Ministerstwu ze stosownym wnioskiem tak co do podniesionych przeciw orzeczeniu zarzutów, jak również co do tego, czy nie należałoby złagodzić skazanemu karę w drodze łaski ze względu na jego dotychczasową niekaralność, ubóstwo i inne łagodzące okoliczności.

W końcu nadmienia się, prawo łagodzenia kar przysługuje również Izbom skarbowym stosownie do postanowień ustępu 4-go (ostatnie zdanie) okólnika z dnia 7 lipca 1920 r. L. 38641 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26, poz. 378).

Warszawa, dn. 3 września 1925 r.

za Ministra Skarbu

(—) *J. Karśnicki.*

Podsekretarz Stanu.

Przepisy o instytucjach bankowych.

603.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1925 r.

w sprawie zmiany statutu Banku Gospodarstwa Krajowego.

Na mocy art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) Państwowych Instytucyj Kredytowych w Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 477) zarządza się co następuje:

§ 1. W statucie Banku Gospodarstwa Krajowego, ogłoszonym jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 478) w brzmieniu uzupełnionem przez rozporządzenie z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 597), rozporzą-

dzenie z dnia 2 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 974) oraz rozporządzenie z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 332) wprowadza się następujące dalsze uzupełnienia:

W rozdziale statutu pod „F. Kredyty na odbudowę" w miejsce dotychczasowego § 61 wstawia się nowy § 61 o następującem brzmieniu:

„F. Kredyty na odbudowę i rozbudowę.

§ 61. a) Bank udziela kredytów na odbudowę gospodarstw rolnych, domów w miastach i objektów przemysłowych, zniszczonych przez wojnę, według ogólnych zasad, określonych w ustawie z dnia 25 marca 1922 r. o Państwowym Banku Odbudowy (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 217);

b) na podstawie ustawy o rozbudowie miast z dnia 29 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. ,Nr. 51 poz. 346) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 401) Bank udziela na nieruchomości, zapisane w księgach hipotecznych, z budynkami mieszkalnemi, murowanemi, pożyczek w obligacjach mieszkaniowych, gwarantowanych przez gminy i Państwo.

Wymienione pożyczki udzielane będą na konwersję kredytów budowlanych do wysokości 80% wartości nieruchomości.

Terminową opłatę annuitetów od tych pożyczek gwarantują Bankowi Gospodarstwa Krajowego dotyczące gminy w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 401).

Paragrafy 13—17, 19—35, 37, 40—42 i 44 do 47 statutu, dotyczące ogólnych zasad pożyczek długoterminowych oraz udzielania pożyczek hipotecznych w listach zastawnych, mają zastosowanie i do tych pożyczek, przyczem wpisowe przy odbiorze pożyczki (§ 17 al. 1) wynosić ma przy tych pożyczkach ½% imiennej wartości pożyczki".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 7 września 1925 r. Nr. 91 p. 640).

Pożyczki państwowe.

604.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA
z dnia 20 lipca 1925 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1021).

Art. 1. Prawo konwersji asygnat z roku 1918, długo i krótkoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920 oraz świadectw tymczasowych tychże pożyczek, przyznane pierwotnie do dnia 31 grudnia 1924 r., a przedłużone następnie do dnia 31 stycznia 1925 r., przedłuża się do dnia 31 grudnia 1925 r.

Przedłużenie terminu tej konwersji winno być ogłoszone przez starostwa, magistraty i urzędy gminne.

Art. 2. Asygnaty, wypuszczone na podstawie dekretu Rady Regencyjnej z dnia 30 października 1918 r. w sprawie wypuszczenia pożyczki państwowej (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 32),

obligacje 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z roku 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 152), oraz

obligacje 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 21, poz. 115),

wyszczególnione w art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), jak również

świadectwa tymczasowe na obligacje rzeczonych pożyczek,

nabyte przy urzędowej sprzedaży w terminie do dnia 1 grudnia 1920 r. i pozostające dotychczas w posiadaniu pierwotnych nabywców

będą na żądanie ich posiadaczy konwertowane na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej (§ 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 marca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274) w zależności od daty nabycia tych tytułów po przerachowaniu na złote z odrzuceniem w ostatecznym wyniku ułamków groszowych według następującej skali:

Pożyczki nabyte w czasie	RODZAJ POŻYCZKI	W złotych równa się:		
		1 rb. carski	1 kor, austr.	1 mk. pol.
IV kwartał 1918 r.	asygnaty z r. 1918	1,11	0,38	0,67
styczeń 1919 r.	" " "	0,91	0,34	0,67
luty "	" " "	0,74	0,31	0,58
marzec "	" " "	0,67	0,25	0,50
kwiecień "	" " "	0,50	0,21	0,44
maj "	" " "	0,44	0,18	0,40
czerwiec "	" " "	0,40	0,17	0,36
lipiec "	" " "	0,27	0,16	0,31
sierpień "	" " "	0,24	0,13	0,24
wrzesień "	" " "	0,17	0.091	0,17
październik "	" " "	0,16	0,071	0,13
listopad "	" " "	0,12	0,059	0,10
grudzień "	" " "	0.095	0,045	0,071
5% długo i krótkotermiowa pożyczka państwowa.				
marzec 1920 r.	asygnaty	0,077	0,025	0,040
kwiecień "	"	0,077	0,025	0,037
maj "	"	0,077	0,029	0,033
czerwiec "	"	—	—	0,033
lipiec "	"	—	—	0,029
sierpień "	"	—	—	0,025
wrzesień "	"	—	—	0,022
październik "	"	—	—	0,017
listopad "	"	—	—	0,013
grudzień "	"	—	—	0,010

Przy wpłatach ratami za dzień nabycia tytułu w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się dzień wpłacenia ostatniej raty.

Art. 3. Za pierwotnych nabywców asygnat i obligacyj będą uważani posiadacze, którzy udowodnią, że odnośne tytuły nabyli w instytucjach, które dokonały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa oraz wykażą termin ich nabycia.

Art. 4. Asygnaty i oblgacje, wyszczególnione w art. 2 niniejszej ustawy, opłacone przy ich nabyciu złotem lub walutami pełnowartościowemi, będą przy konwersji ich na 5% obligacje pożyczki konwersyjnej przerachowane w stosunku wpłaconego złota, według równi monetarnej, względnie, o ile wpłacono walutami, według kursu tych walut na giełdzie warszawskiej w dniu wpłaty, przerachowanej według skali art. 2. Wpłata złotem lub pełnowartościowemi walutami winna być stwierdzona urzędowemi dowodami.

Rozporządzenie Ministra Skarbu ustali, które waluty należy uważać za pełnowartościowe w rozumieniu niniejszego artykułu.

Art. 5. Wpłaty na późniejsze pożyczki asygnatami są traktowane narówni z wpłatami gotówkowemi, wpłaty takie jednak, o ile w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają kwoty 10.000 marek polskich, przerachowane będą nie niżej wskaźnika 1 marka równa 15 groszom.

Dowody wniesienia złota przy subskrypcji asygnat z r. 1918 będą uwzględnione przy kowersji obligacyj, na które asygnaty te zostały wymienione.

Art. 6. Do dodatkowej konwersji w myśl niniejszej ustawy są uprawnieni również posiadacze obligacji 5% pożyczki konwersyjnej, którzy dokonali konwersji na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274) oraz z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1021), o ile odpowiadają wymaganiom art. 2, 3 i 4 niniejszej ustawy.

Art. 7. Przepisy art. 2, 3, 4 i 6 niniejszej ustawy nie rozciągają się na posiadaczy asygnat obligacyj, względnie świadectw tymczasowych, którzy na zastaw tych tytułów zaciągnęli pożyczki w markach polskich w instytucjach kredytowych tak państwowych, jak prywatnych.

O ile jednak zaciągnięte pożyczki były spłacone do dnia 1 kwietnia 1921 r., posiadaczom obligacyj przysługuje prawo do dodatkowej konwersji, w myśl niniejszej ustawy, po potrąceniu od wartości skonwertowanych obligacyj zysku, osiągniętego na spadku waluty polskiej w czasie korzystania pożyczki. Sposób obliczenia wysokości tego zysku ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 8. Osoby które wbrew przepisom ustępu pierwszego art. 7 niniejszej ustawy zgłoszą swe rozszczenia do konwersji, będą karane, o ile dany czyn nie ulega większej karze, aresztem do sześciu tygodni.

Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

Ponadto osoby, które zgłoszą swe rozszczenia do konwersji i uzyskałyby wyższą waloryzację wbrew przepisom niniejszej ustawy, będą obowiązane do zwrotu wszelkich strat wynikłych dla Skarbu Państwa.

Art. 9. Zgłoszenia do konwersji asygnat i obligacyj pożyczek państwowych, względnie świadectw tymczasowych na zasadach art. 2, 3, 4 i 6 niniejszej ustawy mogą być składane w ciągu sześciu miesięcy, od dnia, który będzie oznaczony rozporządzeniem Ministra Skarbu. Wydawa-

nie zaś obligacyj 5% pożyczki konwersyjnej na podstawie niniejszej ustawy nastąpi najdalej w ciągu roku od dnia zamknięcia przyjmowana zgłoszeń.

Zgłoszenia do powyższej dodatkowej konwersji (wyższego przerachowania) oraz korespondencja w sprawie zgłoszeń i wydawania obligacyj dodatkowych 5% pożyczki konwersyjnej z odnośną Komisją Ministerstwa Skarbu (art. 12), względnie z Urzędem Pożyczek Państwowych ne podlegają opłacie stemplowej.

Art. 10. Pierwsze trzy raty amortyzacji obligacji 5% pożyczki konwersyjnej, przewidzianej w punkcie 4-tym § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), przenosi się na dzień 2 stycznia 1927 r., w którym to dniu odbędzie się jednocześnie amortyzacja czterech rat.

Art. 11. Pierwonabywcy obligacyj, skonwertowanych na podstawie art. 2 niniejszej ustawy, uzyskują od 1 stycznia 1926 r. prawo płacenia obligacjami pożyczki konwersyjnej szacunku przy zakupie gruntów państwowych oraz prawo składania ich jako wadja i kaucje przy unnowach i licytacjach rządowych.

Art. 12. Do rozpatrzenia zgłoszeń o dodatkową konwersję pożyczek państwowych w myśl niniejszej ustawy powołana będzie osobna komisja, w skład której wejdą prezes i czterech członków, mianowanych przez Ministra Skarbu. Orzeczenie komisji w sprawach, objętych niniejszą ustawą, jest ostateczne.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu, a co do art. 8 — Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*

(Dz. U. R. P. z d. 5 września 1925 r. Nr. 90, p. 629).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 30114. 12. VIII. 1925 r. 6.000.